

»Det mener du jo ikke, Gerda. Du sa'e da iaftes —.«

»Jeg! Er du gal, Tøs! Har du rigtig set paa hans Glugger? Saadan et Par Mælkespande!«

Inger og Per naaede endelig tilvejs, og man gav sig til at betragte den berømte Udsigt. De unge Piger begyndte straks at tælle Kirketaarne, af hvilke man, naar Luften var ganske klar, skulde kunne øjne fem og tredive. Frøknerne Clausen kendte Navnene paa dem alle; men Per havde tydeligt nok kun Interesse for dem, som Inger kunde udpege. »Nej se, er det Tebberup! . . . Hvad siger De? Aa, Ramlev!« udbrød han, saasnart hun havde nævnt et Navn, — og de to Søstre stødte hemmeligt til hinanden med Albuen.

Det var forresten daarligt nok, at den ene kunde høre, hvad den anden sagde, saadan larmede Blæsten med deres Klæder. Der var ogsaa temmelig køligt deroppe, saa de bestemte sig hurtigt til at gaa ned.

Da Skoven igen havde lukket sig omkring dem, standsede de et Øjeblik, for at Damerne kunde gøre lidt Toalette. Blæsten havde huseret slemt med deres Frisyrrer. Navnlig var Ingers silkefine Haarpur ilde medtaget. Hun maatte tage begge sine Handsker af for at faa lidt Skik paa det, og da hun netop stod med Hattenaalen i Munden og Veninderne var beskæftiget med deres eget, bad hun Per om at holde dem saalænge.